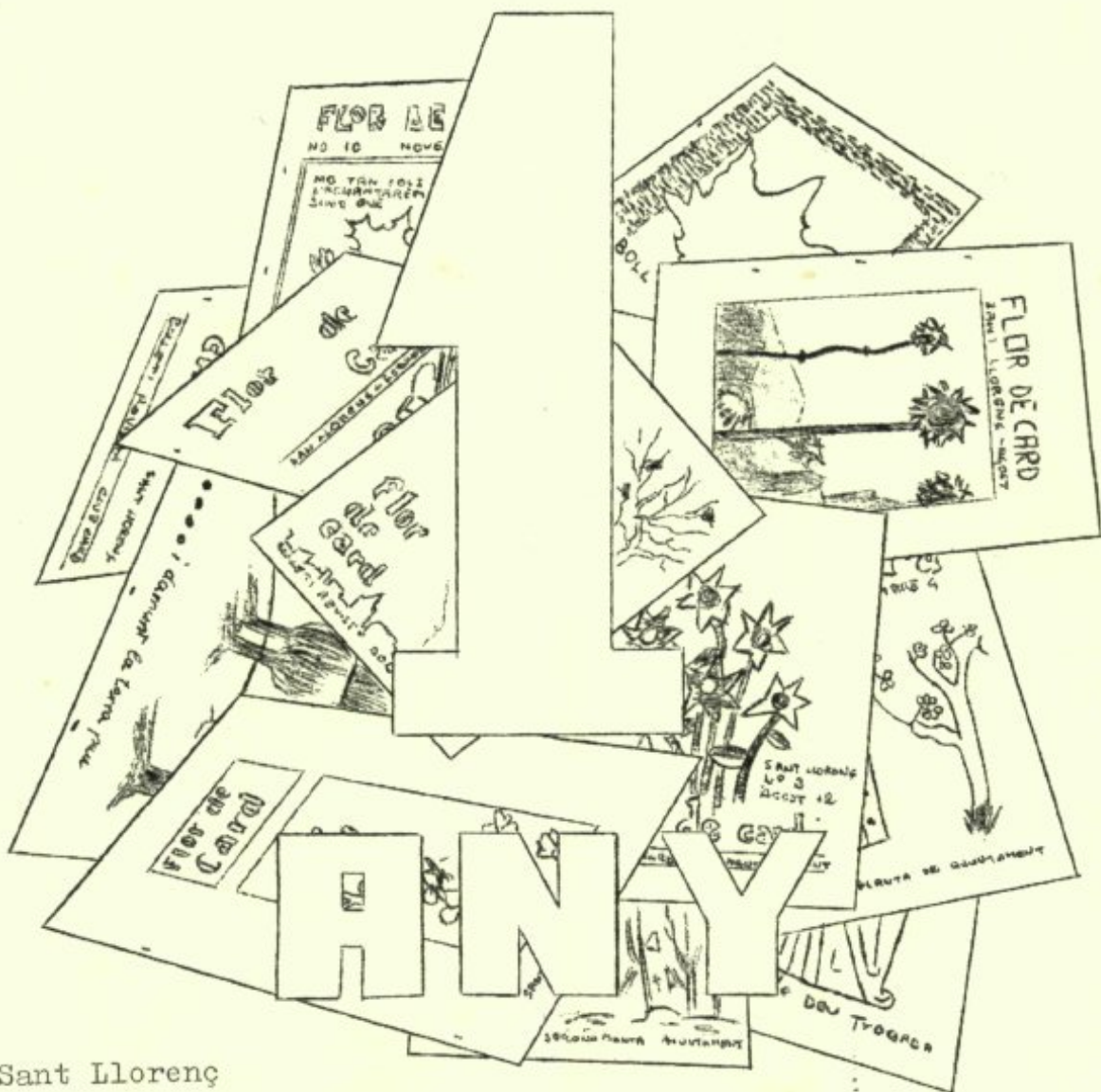

FLOR DE CARD

Sant Llorenç

Febrer de 1.973

Any II . Nombre 13

Primer Aniversari

Imaginaireu-vos per un moment que teniu un fill, -és clar que els que ja en tenen no fa falta que s'ho imaginin-, i també imagineu-vos que avui cum pleix un any. Que ferieu?.

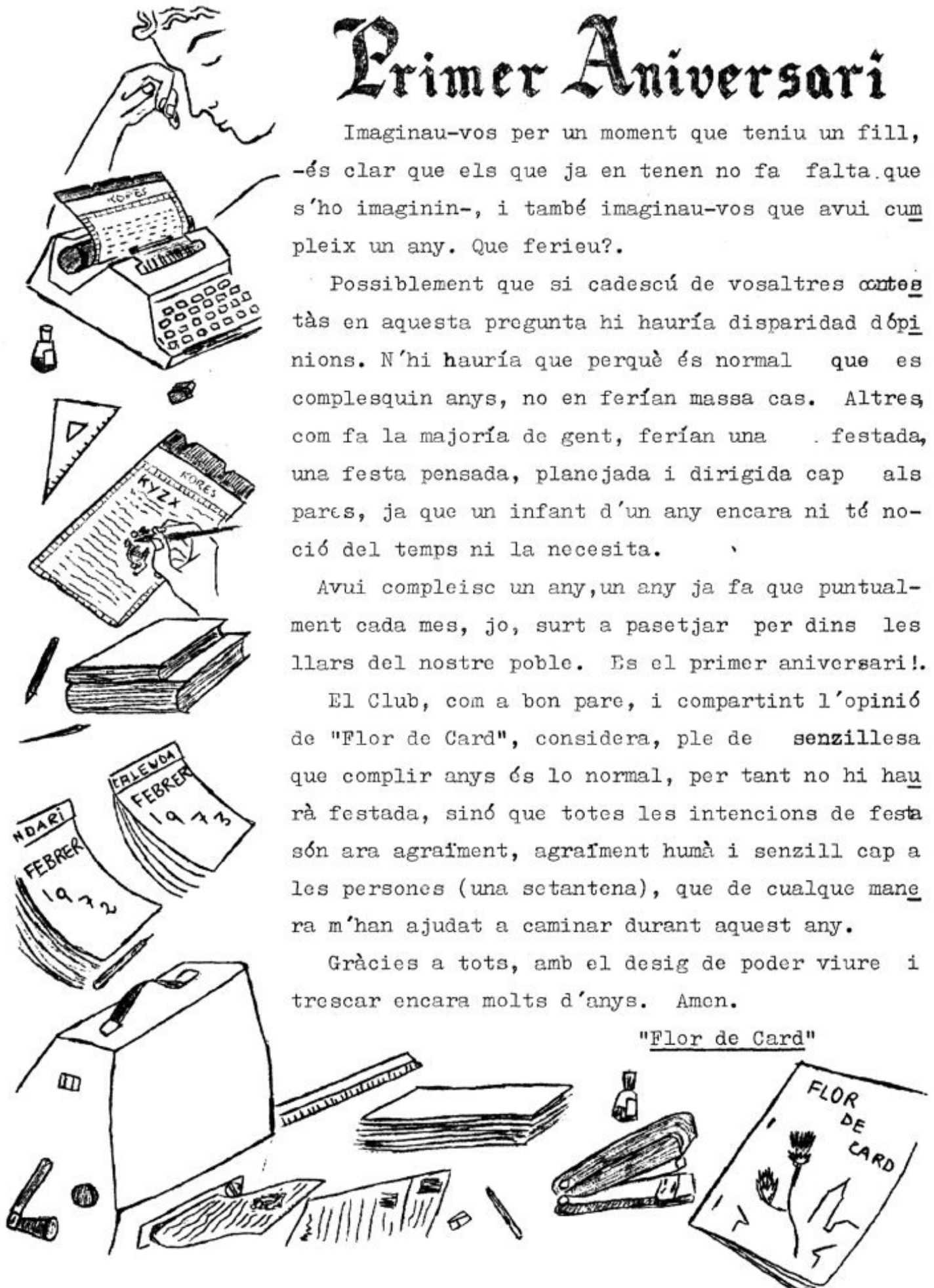
Possiblement que si cadescú de vosaltres contes tàs en aquesta pregunta hi hauria disparidad d'opi nions. N'hi hauria que perquè és normal que es compleixin anys, no en ferian massa cas. Altres, com fa la majoria de gent, ferian una festada, una festa pensada, planejada i dirigida cap als pares, ja que un infant d'un any encara ni té noció del temps ni la necessita.

Avui compleisc un any, un any ja fa que puntualment cada mes, jo, surt a pasetjar per dins les llars del nostre poble. És el primer aniversari!.

El Club, com a bon pare, i compartint l'opinió de "Flor de Card", considera, ple de senzillesa que complir anys és lo normal, per tant no hi haurà festada, sinó que totes les intencions de festa són ara agraïment, agraïment humà i senzill cap a les persones (una setantena), que de qualque manera m'han ajudat a caminar durant aquest any.

Gràcies a tots, amb el desig de poder viure i trescar encara molts d'anys. Amen.

"Flor de Card"

flor de card

Card espinós de la plana adormida,
card espinós de vorera camí;
la flor de card té la mel exquisida,
més que la mel del flairós romaní.

Prou que la serca l'abella feinerà,
remoretjant, vellutada i subtil;
prou li llueixes entorn, cadenera,
l'or i la sang de ta ploma gentil.

La flor de card fa que el somni perduri
d'unes amors que potser floriran,
i a les donzelles en conta l'auguri
marevellós en venir sant Joan.

Amb sa morada cimera -que és tosa
per la tisora subtil dels pastors,-
la flor de card, de la llet escumosa
farà colar les nevades blancors.

I en essé el temps d'abundor camperola
quan el reïm enjoiella el parral,
el seu plomall amb lleuger vola-vola
s'espargarà dins la calma estival.

MARIA-ANTONIA SALVA

Maria-Antònia Salvà va neixer a Palma l'any 1.869. Pertenyia a una família llucmajorera de senyors rurals, compartí la seva infantesa i adolescència entre Lluçmajor i Ciutat. Ja totalment lliurada a la poesia, la seva vida va transcórrer a "S'allapassa", posesió del pla de Lluçmajor i en aquesta ciutat va morir l'any 1.958.

L'obra poètica de Maria-Antonia està continguda a cinc llibres: "Espigues en flor", "El retorn" (la millor), "Llepolies i joguines", "Cel d'horabaixa" i "Lluneta del pagès".

Com diu Josep Maria Llompart a "La literatura moderna a les Balears", el tema fonamental de l'obra de Maria-Antonia és el paisatge, planer i sense espectacle, de Lluçmajor. Dins el clos d'aquest horitzó tan immediat i senzill, veu la seva fina sensibilitat, sempre atenta a la delicadesa del matís, infonent-li a vegades una imperceptible sentit simbòlic, vagarós i tot just insinuat.

Aquesta fou poc més o manco Maria-Antonia Salvà, la més alta figura de "l'Escola mallorquina" i també un poc, la nina aviciada de els grans mestres de finals de segle.

... continuación.

PRUEBA Y CONSECUENCIA DE LOS ANTERIORES DOCUMENTOS.

Las anteriores actas de traspaso de propiedad y derechos prueban oficialmente y con claridad meridiana que los conquistadores, a pesar de los 500 años de dominio musulmán, se encontraron con un vasto territorio llamado Término de San Lorenzo, en lenguaje oficial y vernáculo. Luego no lo crearon ellos; si no lo crearon ellos, menos pudieron crearlo sus antecesores los árabes, por tratarse del nombre de un Santo y por añadidura español, ya que su religión, mezcla de Judaísmo y de Cristianismo, les prohíbe toda veneración y culto a los Santos con la consiguiente obligación de destruir sus imágenes en todos sus dominios.

Luego la conclusión es obvia y firme: El origen del término de San Lorenzo es anterior a los árabes y fue creado por los mismos Romanos posteriormente al martirio del Santo, acaecido en Roma el 10 de agosto del año 261 de nuestra era. Lo confirma además el nombre en latín que era el idioma que ellos hablaban.

PRUEBA MONUMENTAL O ARQUEOLOGICA.

La Arqueología con sus monumentos confirmará la veracidad de lo anunciado por los documentos.

Dice Menedez Pidal en su Historia de España que después del edicto de Constantino en el año 313, decretando la libertad de la Iglesia, durante todo el siglo IV se desarrolló en España una poderosa organización agraria, formándose latifundios que se entregaban a un Señor de la nobleza para su administración y dirección laboral agraria y a un Sacerdote para la formación religiosa de los campesinos que se llamaron "coloni", colonos.

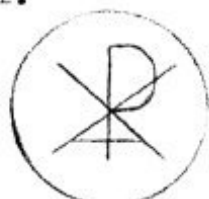
Así se formaron los términos territoriales y eclesiásticos cuyos límites siempre coincidían y que se llamaron primero parroquias, luego universidades y posteriormente municipios que se agruparon en provincias.

En este siglo IV se organizó nuestro tan repetido "TERMINUS SANCTI LAURENTII" y en su centro se edificó en el mismo siglo la suntuosa y riquísima basílica de So'n Peretó cuyo pavimento, perfectamente conservado, se descubrió en 1.912.

Hasta nuestros días no consta cual fue su titular o nombre, pero si tenemos en cuenta las leyes de la Iglesia sobre dedicación de templos y la costumbre sobre aplicación de nombres, nos convenceremos de que su titular fue San Lorenzo mártir, cuya heredera es nuestra Parroquia.

En efecto el nombre es de indiscutible origen cristiano y aunque esté aplicado a un término territorial que es cosa profana, hay sólido fundamento para creer que en principio se impuso a la basílica en el día de su consagración, por las siguientes razones:

La iglesia desde sus orígenes ha mandado dedicar sus templos a algún Misterio o Santo que es su nombre propio. El martirio de San Lorenzo tuvo tal resonancia en el mundo cristiano, que durante los siglos IV y V se le dedicaron numerosos templos en Roma, España, Francia y hasta en Constantinopla. Admitida la opinión de que la basílica data de aquella época, se obró de acuerdo con la moda de aquellos siglos, al llamarla "Basílica de San Lorenzo Mártir", extendiéndose después a todo el territorio que sin duda fue se término eclesial que ya hemos dicho coincidía con el civil.

continuará...

L'HOME

i la natura

Diven que fa molts anys, (molt abans de que visqués Na Maria Castanya) Mallorca, era una prolongació de la Serra Morena i que estava aferrada a la península per una espècie de "pasarela".

Un cert dia, degut als moviments de terres, aquesta "pasarela" desaparegué i quedàrem aïslats i voltats d'aigua per totes parts.

Com podem suposar, tant l'antiga Mallorca com la "pasarela", estaven poblades d'animals i plantes iguals a les de la península, emperò quan se rompé la dita "pasarela" els animals i plantes que quedàren aïslats damunt la "nostra roqueta", perdéren el contacte i la relació amb els peninsulars; amb el temps anàren evolucionant de distinta manera i així, poc a poc -i ja desde devers l'any 2000 antes de Crist- se formàren les nostres peculiars flora i fauna illenques.

Deim "peculiars", perquè els nostres animals i plantes no són exactament iguals als peninsulars i ni tan sols iguals als de les altres illes del nostre arxipèlag.

Els animals i plantes anàren aclimatant-se allà a on vivien i encara que siguin de la mateixa espècie, canvien qualcunes característiques. Així tenim: "el porc mallorquí", "la cussa eivissenca" "els diferents tipus de sercantanes", "el brau mallorquí" (Toro de Costix)....

Quan en els talayots de Mallorca hi havia el forner, "l'home de la fona" (pasetja) -també característic- que dominava la nostra

natura i que només caçava els animals que havia de mester per menjar o vestir, tots els sers seguien l'armonios cercle amb "pau i prosperitat".

Però el nostre HOME avantpassat va anar canviant, amb el pas del temps es va fer agricultori sedentari, formà petits pobles i es va fer caçador per afició...

Fins al punt de que abusant del seu instint de caçador, es va fer "matador" i "aniquilador" de espècies.

I així es com l'HOME, l'únic animal que pensa, l'únic animal que té l'obligació de, amb el seu pensament, protegir la naturalesa es l'únic que fá tot lo posible per destruir-la.

Degut en aixó es que avui, els caçadors del nostre poble, sols tenen com a blanc del seus trons una misèria, (cuatre coralls malalts, dues llebres i qualque perdiu). Degut en aixó ja no veim el cel "tacat" amb els "voltons", desapareix la salvatgina, també els ocells...

Pareix que inevitablement anam destruint i desfigurant la nostra naturalesa.

Pareix que només queda una solució: ESTIMAR MOLT I BE LA NATURALESA.

-Pagès-

-Continuación.

IV.- CONSECUENCIAS DEL ALCOHOLISMO.

1. ¿Porquè se bebe?

- A.- Hábito consecutivo a enfermedades mentales.
- B.- Hábito consecutivo a neurosis.
- C.- Por factores sociales anormales.
- D.- Consecutivo al ambiente alcohólico.

2. Consecuencias tóxicas del alcohol.

A) Complicaciones de expresión fundamentalmente psíquica como: Embraguez patológica, irritabilidad, explosividad, depresiones, estados de pérdida de conciencia y delirio, alucinaciones, estados demenciales alcohólicos, conducta antisocial, pérdida del nivel social y degradación social completa.

B) Complicaciones de expresión fundamentalmente orgánica.

- a.- Síntomas menores: Temblor moderado, vómitos matutinos, falta de apetito, falta de sueño, diarreas, etc.
- b.- Convulsiones.
- c.- Complicaciones nerviosas y cerebrales.
- d.- Complicaciones gástricas: Úlceras gatro-duodenales de origen alcohólico.
- e.- Complicaciones hepáticas: insuficiencia hepática y cirrosis.
- f.- Complicaciones pancreáticas.
- g.- Complicaciones cardio-respiratorias.
- h.- Complicaciones endocrinas: impotencia y esterilidad.
- i.- Senilidad precoz.

C) Complicaciones sociales:

- desajuste familiar
- separación conyugal
- segregación familiar
- degradación familiar
- ausencia habitual del trabajo.
- inestabilidad laboral
- degradación laboral
- incapacidad laboral

- conducta antisocial menor
- conducta antisocial mayor
- pérdida de nivel social
- degradación social completa

El alcohol influye en la delincuencia sexual con mayor fuerza estimulante que los estupefacientes o la pornografía. Estadísticas alemanas señalan la presencia de alcohol en un 67'7% de los delincuentes de tráfico, el 60% de los ladrones y atracadores y el 50% de los autores de lesiones o de delitos contra las buenas costumbres.

El presente artículo, - junto con los que sobre alcoholismo se han venido realizando ha sido extractado de:

-Alcohol y creencias por E. Bogani en Anales de Medicina, Vol. LVII nº 4.

-Así funciona el P.A.N. A.M. por L. Romasanta en Médico moderno, Vol. VII, nº2.

-El alcoholismo como dependencia por G. Fustè en Medicina Preventiva.

-Tratado de Patología Médica por Farreras Valentí.

CONSECUENCIAS DEL ALCOHOLISMO

SIN PREVISION.

Dijimos que la avalancha turística nos había pillado a todos desprevenidos, nadie, y seamos sinceros, ni los más optimistas podían prever ni remotamente que

EL TURISMO

CONTINUACIÓN

ese fenómeno que había empezado con claridad en la década de los sesenta pudiera adquirir las proporciones que fue tomando, hasta llegar a las actuales. De ahí que ocurrieran esos fallos;

INFRAESTRUCTURA.

Todo el mundo, al estar delante de un televisor, comprende perfectamente que esa imagen que está contemplando es posible gracias a una serie de factores: red eléctrica, lámparas, interruptores, repetidor... que están ocultos, pero un fallo de estos factores dificulta o anula la visión. Esto no se previó en turismo y se construyeron hoteles, bares, clubs, tiendas... sin tener en cuenta que para su funcionamiento necesitaban la base de una canalización de agua, de tendido eléctrico, de desagües, de cables telefónicos, que tampoco se ven, pero son necesarios para un perfecto funcionamiento.

SERVICIOS.

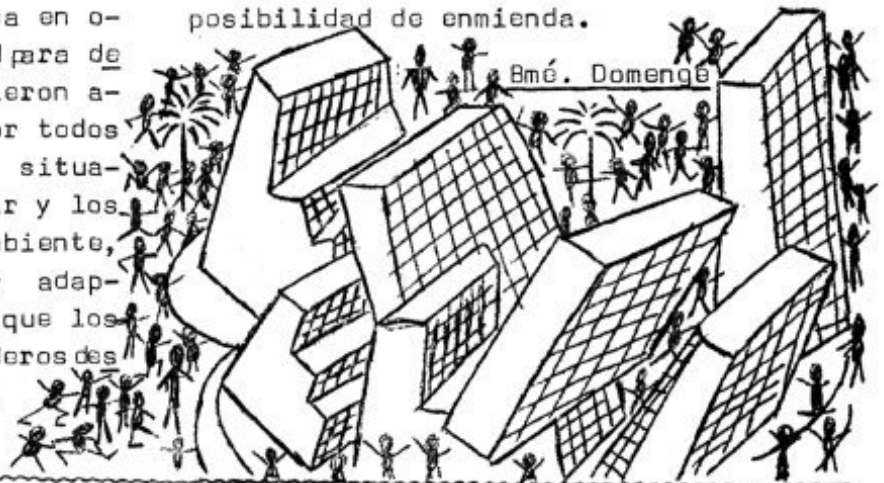
Ya apuntamos que los servicios quedaron todos cubiertos, pero a decir verdad, lo hicimos muy aprisa y sin la preparación necesaria. Gente que ya había tenido una preparación específica en otro orden, abandonó su actividad para dedicarse al turismo, algunos supieron aguantar el golpe y procuraron por todos los medios adaptarse a la nueva situación, otros optaron por abandonar y los más se dejaron llevar por el ambiente, sin duda atractivo, sin intentar adaptar su mentalidad a la realidad que los circundaba, produciéndose verdaderos desfasos y situaciones lamentables.

CULTURA.

La cultura es básica para todas las actividades. No es posible, acudimos al ejemplo externo, dominar oral i gráficamente un idioma extranjero, si no se poseen unos conocimientos de escritura y dicción, que corrientemente se habrán de adquirir sobre el propio idioma. El tener una preparación general amplia y en nuestro caso, mejor específica hostelera, da al profesional la seguridad de que podrá desenvolverse perfectamente en un ambiente para el cual se ha preparado, dándole a la vez conocimiento perfecto de sus derechos, lo que evitará tener que currir a múltiples improvisaciones sobre la marcha, que por no previstas son inevitables y sobre las que gravita un gran margen de error.

PLANIFICACION.

Es ésta una palabra muy de moda, y con toda razón, es imposible con mentalidad presente querer iniciar un proyecto sin tener previstos todos sus aspectos, queriendo solucionar los problemas sobre la marcha, eso es, pues, lo que se hizo en turismo, todo se empezó, se dejó continuar, sin intervenir en ningún momento la labor planificadora. Los resultados de este fallo están a la vista, ahora a marchas forzadas y ya sobre un complejo acabado, hemos tenido que deshacer lo hecho, taponar huecos, y aún eso, para algo, puede ser una solución, pero para otras realidades el error está consumado y sin posibilidad de enmienda.

D. BARTOMEU PONT

"Fa, aproximadament, uns 35 anys que vaig deixà d'anar a escola amb ell" (Ens pareix veure ressabis d'anyorança a la seva veu. O ens equivocam?).

Qui ens diu això és "En Tomeu Carbó", alumne de D. Guillem Galmés durant els dos anys que va etgercí a Sant Llorenç, el seu poble.

Hem acudit a ell -D. Tomeu Pont- perquè volem conèixer un poc -tot lo possible- de la personalitat de D. Guillem.

-Li hem demanat com el definiria:

- "L'home que va donar més cultura, més educació... Es va fer respectar per tot Sant Llorenç, se feia estimar. Tots els que anaren amb ell s'han destacat dins el poble.

A més, va ésser el gran promotor de tot lo esportiu, conseguí orde i disciplina en tots els sentits, cosa que no era massa senzilla... i que ara, bé, d'ara val més no parlar-ne".

-Molt bé, però noltres tenim una petita dupta. Lo que ens acaba de dir suposam és lo que pensa ara, però.... Com el veia quan anava amb ell?

- "Igual. D'al.lots ja ens temiem de tot lo que ara veim". (Ho ha dit de manera rotunda, segura).

-I el seu sistema d'ensenyança, com era?

- "Crec que era igual als dels altres mestres, sí, crec que tot el valor residia dins la seva personalitat.

Duia l'educació i l'asco de manera rigurosa, entre cella i cella. "I ens fonia alguna galleta..." (La mirada li riu). Ens organitzava moltes excursions i després ens feia redactar damunt elles "Una vegada, un grupet d'al.lots fugirem d'una d'elles, l'endemà ens mandà redactar l'excursió de la partida fins a l'arribada, és clar, noltres no ho sabem... Ens va fer agenollar davant la seva taula i ens fotè galleta a cada un fins que peçàrem amb el cap en terra..

Desinterasadament va fer escola els vespres a grups de gent adulta, cosa que

sa, com tots sabem, que ens fa molta falta. Res més. Gracies don Tomeu.

llavors era una innovació dins Sant Llorenç.

Després, s'hen va anar al Port de Pollensa, però no perdé mai el contacte amb noltres, mantengué correspondència amb la majoria dels alumnes, però no en el sentit familiar ¿eh?, venia a ésser correspondència constructiva, sí, es pot dir que ens feia escola per carta.

Això en quant a mestre, perquè dins el camp dels esports hi feu altre tant, fins i tot, organitzà comèdies en favor del futbol...

Jo, personalment, tot lo que tenc de cultura puc dir li doc a ell." (Està emocionat).

-Esteis segurs de que cap d'aquelles respostes té per intent l'adulació. Són, senzillament, una opinió sincera, fruit de l'admiració. O al menys, noltres tenim aqueixa impressió.

Ara, segueix l'entrevista desde un altre punt:

-Quin carrog ocupa dins l'ajuntament?

- "Soc delegat de cultura".

-I, amb aqueixa secció que és que passa? Que no ens temon de lo que és fa? O... que no és fa res?

- "En primer lloc, la cultura l'han d'ensenyar els mestres. Si ells necessiten ajuda, ho mo diguin i jo faré tot lo posible per arreglar-ho.

A més, s'ha ajudat d'una manera indirecta a l'escola com són els gastos de calefacció (Estufes i censum), de l'aigua, del "comedor"... I, de manera directa, no s'ha fet res, però no és problema, perquè voltres teniu el club que s'on desfà molt bé."

-Hi ha projectes?

- "Fa un parell d'anys se xorrà de posar una biblioteca, però s'abandonà l'idea per falta de local, ara se torna pensar en la possibilitat de forse, però no hi ha res segur...

Esperem que l'ajuntament prengui en serio lo de la biblioteca, perquè és co

... continuación.

HONG KONG (Palabras chinas que traducidas al castellano significan Puerto fragante).

El idioma oficial es el inglés, aunque la ciudad está habitada en su mayoría por chinos, casi todos oriundos o descendientes de la región China de Canton. Esta colonia inglesa se compone de bastantes islas y una extensión de terrenos en el continente chino de cara a la principal isla, llamada Hong Kong. Los terrenos del continente se denominan Kowloon, que es la parte más moderna y con mejores hoteles. En el Ferry-Boat se efectúa la travesía entre Hong Kong y Kowloon cada cinco minutos. Estos ferrys circulan desde las 6 de la mañana hasta las 2,30 de la madrugada.

La unidad monetaria en Hong Kong es el Dolar Hong Kong (HK\$), equivalente a 15 centavos de dolar americano. Hong Kong es llamado con propiedad el paraíso del comprador por su condición de puerto franco, pudiéndose adquirir la más variada gama de artículos, de todas partes del mundo, sin impuestos de ninguna clase (Como es natural, más económicos incluso que en su país de origen) Toda el agua potable que se bebe en Hong Kong es comprada a la china de Mao Tse Tung (así que Mao tiene la sarten, mejor dicho el agua, por el mango). No se puede beber agua del grifo, pero en los hoteles suministran termos con agua potable.

Hicimos las excursiones clásicas de Hong Kong, que son: Ascensión al Pico

Victoria (donde se domina una maravillosa panorámica de la bahía); también visitamos el famoso barrio de pescadores de Aberdeen, donde se concentran casi cien mil chinos, los cuales pasan toda su vida en una simple barca; almorzamos en el famoso restaurante Tai-Pak, que es una barcaza adaptada a restaurante, donde nos sirvieron una comida típica china compuesta de diez platos diferentes (Malos de solemnidad).

Debido a los bajos precios, esta ciudad es sobrellamada: LA UNICA CIUDAD DEL MUNDO DONDE, AHORRANDO, SE PUEDE UNO QUE DAR SIN DINERO.

La república china de Mao tiene un Banco y unos almacenes donde se venden artículos de arte chino -de marfil, porcelana, telas, tapices, muebles, etc.- procedentes de la China Continental, y a buen precio.

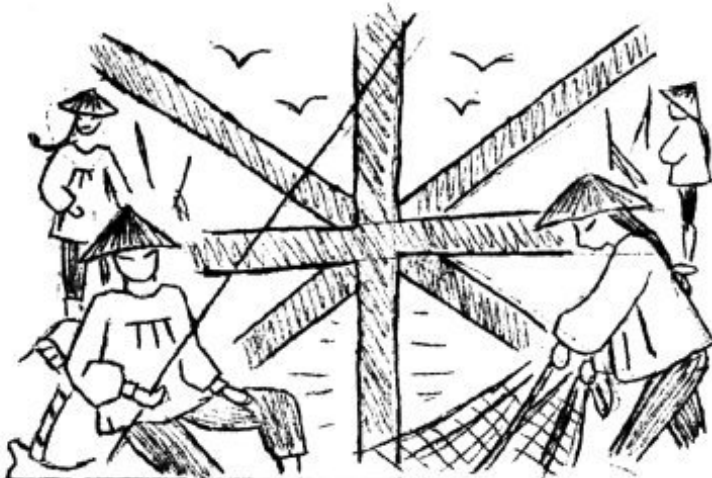
El clima es semi-tropical y notamos que los ingleses tienen montado un servicio policial muy bueno.

En Hong Kong, a diferencia del Japón, el visitante se siente inseguro, pues uno se da perfecta cuenta que esta ciudad es un nido de contrabandistas y traficantes de drogas, además la cortesía y amabilidad de los japoneses aquí no existe, la gente es retraída y hosca.

Asistimos en el Hotel Miramar a una función de ópera. Fue un espectáculo maravilloso.

Después de tres días de estancia partimos rumbo a Bangkok...

Juan Genovart.

La majoria de les pel·lícules produïdes dins el món, exceptuant les de ciència ficció o les de caracter irreal, són tretes de la vida mateixa. És l'actuació de l'home sobre la terra el seu fonament principal: Els seus problemes, els seus sentiments, els seus caracters, les seves formes de vida... Per això té el cine el seu poc de tragèdia i el seu poc d'humor. Dos polos completament oposats que es mesclen, i, moltes vegades, es confonen: Rialles i plors.

En el cine és molt més fàcil fer plorar que riure, sient empresa molt més difícil el realitzar una bona pel·lícula còmica que qualsevol drama, en el que gran part del públic es sentirà fàcilment identificat amb ell.

Si donam una mirada en darrera, veurem que en l'humor de les primeres pel·lícules es recurría a gests grotescs o violents per provocar la rialla: Ademes exagerats, carreres, sopegades, etc fins que nesqué el cine sonor; aquí, la sàtira, l'humorisme fi i picant, ocupà el lloc d'aquella ingènua i primitiva comicitat.

Ara bé, tant en els primers anys, com en els que han seguit en diferents èpoques, s'es servit d'una sèrie de remells "infalibles" per conseguir la rialla: Situacions ridícules, difícils, la sorpresa, l'absurt, els contrastos...

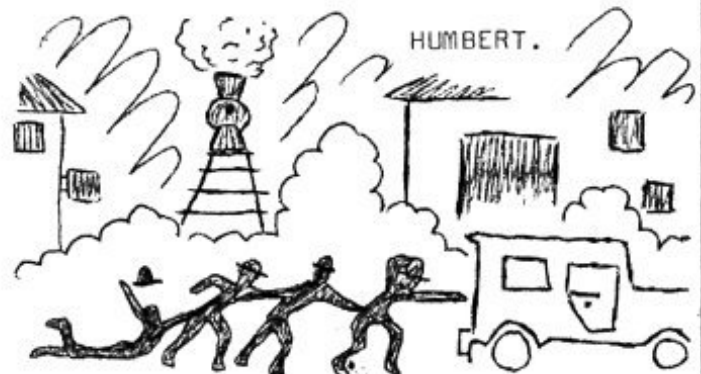
En el cine còmic no es xerra mai de tal o qual pel·lícula, sino que deim "A nam a veure-ne una d'En Charlot" o "Una d'En López Vázquez" o "Una d'En Jerry Le

wys". I és que en la realització del film còmic el 80% del pes i la responsabilitat recau damunt una persona: El còmic que la protagonitza. A la seva gràcia, a la seva personalitat, a la seva calitat, i, inclus a la seva facilitat d'improvisació es deurà l'èxit o el fracàs del film. Totes les altres figures queden relegades a segon pla. Incluit el director.

Pot esser, una dolces causes de l'èxit arrollador i universal del cine, és el temor de l'home a la soletat, a quedar sol amb ell mateix. El cine representa una vàlvula d'escap a l'alcanç de tothom, i... Que millor que una pel·lícula còmica per fermós oblidar les vicissituds cotidianes? Des que s'apaguen els llums, fins a la paraula "Fi" ens voim inmersos dins aqueix món fantàstic que és el cine, fins arribar, a vegades, a arrotar-nos el nostre jo.

A lo llarg d'aquets quasi 80 anys d'història -desde aquella primera pel·lícula còmica dels germans Lumière "El rogador rogado"- el cine ens ha donat grans còmics, com son: Max Linder, Mack Sennet, Harold Lloyd, Buster Keaton, Laurel y Hardy, i el gran Charlot, Charlie Chaplin (Sense dupte el millor de tots els temps). Tots ells dins l'època muda.

Dins la sonora es poron destacar, entre altres: Hermanos Marx, Vittorio de Sica, Fernandel, Toto, Tati, Cantinflas i Jerry Lewis.

SECCIO INFANTIL

Dia 6 de gener, aquesta secció organitzà la "CAVALGATA ELS REIS MAGOS" que creim està ja prou comentada.

A partir del 12 de febrer i aprofitant l'afició cap a l'ajedrez que va despertar el primer campionat s'ha començat el "I CAMPIONAT INFANTIL D'AJEDREZ". Catorze participants, cada vespre i baix l'arbitratge de Jaume Caldentey, disputen les seves partides. Esperam poder donar la classificació en el pròxim nombre de "Flor de Card".

Aquesta secció també té programat pel dia 4 de març el "I CONCURS INFANTIL DE FRESSES"

SECCIO D'EXCURSIONISME

Dia 28 de gener, se va anar amb bicicleta, al Puig "Alpara" que per cert es comenta a un altre pàgina.

Dia 28 de febrer, "Volta pel ponent de L'ILLA". Comentaris, si val la pena, en el pròxim nombre.

SECCIO CULTURAL

Dia 20 de gener hi hagué una conferència de sexologia "DIFERENCIES FISIOLÒGIQUES ENTRE L'HOMME I LA DONA", a càrreg del Dr. Ramis, metge titular del poble, que ens va descobrir les seves dots de conferenciant així com el profund domini del tema.

Després de dar les gràcies al Club per l'invitació, començà amb una descripció celular, passant després a la descripció dels orgues sexuals i acabà parlant de l'amor.

De molt acertada hem de calificar aquesta conferència i gràcies a D. Johan Ramis per la seva de sinteressada col.laboració.

Aquesta secció també prepara un homenatge a Mn. Salvador Galmés, però ja vindrà el temps de parlarne.

I ara, està amb contacte amb l'Obra Cultural Balear.

Com es pot veure aquests de cultura van espabillats, he?

SECCIO DE DEPORTS AL AIRE LLIURE

Secció d'escases possibilitats degut a la falta de camps deportius, però socció que treballa de bons i de veres per veure si conseguirà uns terrenos, i... pel dia 18 de febrer organitzà el "I CROSS CARD", que encara que hi hagués molta d'il.lusió no va resultà tan lluit com s'esperava, degut a la falta de participació. Esperem que la pròxima vegada surtigue millor i no faci tant de fret.

Pel més que vé i si no hi ha res de nou... FUTBOL!!!

SECCIO DEPORTS DE SALON

A partir de dia 6 i cada vespre, 16 participants han disputat el "CAMPIONAT DE DOBLES DE PING-PONG". Després de lluitar amb bastant de tranquil·litat i sense raï, la classificació quedà: 1.-Jaume I - Jaume II

2. Santandreu-Ballester

3.-Font-Nicto

Sogueix...

Campionat, aquest, molt interessant, degut a que la major part dels participants, jugaven per participar i no per guanyar. I això, ja és cosa.

A principis de Març, començarà un campionat de... "TRUC".

SECCIO DE TEATRE-CINE

A bona marxa se realitzen els ensais de l'obra "AIGUA DE PLUJA". Esperam poder-la veure prest i amb l'acert a que ja estam acostumats.

Per dia 20 de febrer hi havia projectat fer tres films de CINE COMIC (Stan Laurel i Oliver Hardy). Les pel·lícules havien de venir de Madrid, però es nota que hi deu haver mal temps i no han pogut arribar.

Quan arribin les veurem i esperam que això haguies tat un atràs que s'arreglarà tot.

car la BANDA DE MUSICA i de moment pareix que hi ha molte d'il·lusió. Esperem que duri molt de temps.

Per si això fos poc, segueixen les misses cantades cada diumenga. Ver és que els que estimen la música no es

podrán queixar...

TOTES LES SECCIONS

Totes les seccions juntes varen col·laborar per fer la festa de SANT ANTONI un poc més agradable, i per conseguir això, s'obsequià amb coca i vi a tots els foguerons i carrocs. Ademés, la BANDA DE MUSICA, després de vuit anys d'inactivitat, alegrà l'espectacle. Una altre iniciativa del CLUB.

Pels darrers dies, més concretament dia 4 de març, "GRAN FESTA DE CARNAVAL" amb ball de desfressats incluit.

SECCIO D'INFORMACIO

A més de lançar "Flor de Card", aquesta secció té programat "obrir" una corresponsalia al "DIARIO MALLORCA" en vista de que el corresponçal que teniem pareix que ultimament s'ha passat al "BALEARES".

LLIBRES

Per evitar mals entesos i gelosies, publicam una relació completa de totes les persones que han contribuït a ampliar la nostra biblioteca.

El total de llibres que cadescú ha duit son:

Ignaci Umbert, 21.- Joan Ballester, 9.- Joan Roig, 14.- Martí Rosselló, Pbro. 3.- Comisió X, 1.- Margalida Vaquer, 10.- Josep Cortés, 8.- Joan Noguera, 15.- Francisca Jaume 1.- Biel Rosselló, 6.- Paquita Ramis, 8.- Francisca Sansó, 12.- Llorenç Galmés, 33. En total suman 141 LLIBRES.

A tots ells, repetides gracies i esperem que aquesta llista se vagi allargant, allargant ...

excursió al ...

Feia sol. Sí, podreu estar segurs que quan partirem el sol brillava amb tot el seu esplendor, a pesar de... a pesar de tot lo que hi va haver llavors. Fóu, doncs, un començament molt lluit. El carrer Major i la carretera es veren invadits per una plaga de biciclistes amb gorretes, boines i més gorretes. Ah! i una bandera -amb un "Yo sigo"- destinada al cim del puig. (Que esteiem en tot).

Ja som en el Gorc. Natura leza pura, carregada d'una bellesa pacífica i tranquil·la (I unes taronjes...)

Un d'aquets paisatges que ens fan sentir una embriagadora plenitud quan el contemplam en soletat, però imaginauvos si nosaltres esteim per contemplacions, amb aquella tropa bellugadissa i revoltosa que componíem. Aquí ens aturarem a esperar els rezagats -i a descansar, - que tot ho hem de dir- Arribaren els primers motxitzats a davant les nostres protestes, però es veu que pensaven en el ditxo de "Ande yo caliente..." O sia, les nostres exclamacions no conseguiren res.

Després de mitja hora arribaren els altres, i, a la fi! tornarem emprende la marxa. Devallant a les costes, i a força de forces, conseguirem arribar a la Bogura Vella. Aparcament o acaramullament de bicicletes, motxilles a l'espatlla, rialles, i... Comença l'escalada!

Si ens haguésseu vist... Ens assemblavem a una gran producció de la Metro. Imaginauvos una fila india, interminable, per un caminó estret, i fustigats pel vent i l'aigua. Aixó eram noltres.

Després, en vista del temps, tornarem arrera. L'escalada era impossible. Ens rendíem!

A la Bogura Vella els cuiners prepararen la gran fritada, i els que duïen taca ja no esperaren més per reposar energies. La gana...!

D'accidents anàrem molt bé. Lo just per que els encarregats del botiquín es lluisen. Una "caiguda" molt aparatosa de dalt una escala, anant a parar a uns quants metres anfora -just "assuquí" com deia l'accidentat- amb la consegüent fractura de braç. Una oberta de cap. I la desinfecció d'una monstruosa ferida -aquí sí que s'es de destacar l'intervenció dels botiquinistes, ja que només gracies a la seva eficacia es va poder evitar la cangrena d'una cama- La senyoreta en qüestió els ho pot estar eternament agraïda de poder lluir les seves cames belles. En fi, ja ho hem dit

antes, d'accidents anàrem molt bé.

I ara, ve lo bo: Elecció de Miss i Mr. Al

para. Aquí ens va quedar demostrat, una vegada més, que la famosa emancipació de la dona -llevat de rares excepcions- és un "bluf" com unes cases. Donam l'onhorabona a la imparcialitat dels dos jurats, i alabam, tots admirats, la gràcia i el donaire dels nostres ballarins. Però no és raro, no. S'hi jugaven el premi amb la ballada! No es oxtany, doncs, que els nostres joves fessin es tot i per tot per conseguir el títol de "Mr. Alpara". Ai si els haguésseu vists...! Hi havia per quedar extasiats de bo que ho feien.

Com a final: Missa. Una missa diferent, més viva, menys rutinari.

Ja s'es acabat tot. Som a davant el club. Es hossos onca ra no fan mal. Ja ho vourém de mà...

JOAN BAEZ

A 1958 la revolta de les "jaquetes de couro" havia passat. Elvis Presley, el violent, s'havia tornat melòdic i la joventut americana vegetava atordida pels Juke-box, la cola-cola, etc.

De cop, alguna cosa comença a moure's. En els cafès propers a las universitats, els estudiants guitarra en mà, cantaven coses noves. Noves realment, no. Aprofiten el folklore tradicional, per a dir coses. I neix la cançó folklorica: FOLK SONG.

Joan Baez començà així, però amb èxit immediat. La seva consagració al cant fou en el primer festival de folk song a New-port en 1959, on feu una entrada "sonada" dins un taüt, en un cotxe mortuori.

Els temes que ha preferit són primordialment els referents a la lluita per als drets civils. La seva cançó de batalla: "We shall overcome" (Tots junts vencerem).

1964. Berkeley. Participa en la primera manifestació massiva contra la guerra del Vietnam.

S'ha negat a pagar els impostos corresponents al pressupost d'armament, a l'igual que Pete Seogors -el seu capdavantor- i d'altres. Ha consagrat grans quantitats de diners per la creació d'una escola de la "no-violència" en la seva propietat de Montecny (Califòrnia). Ha declarat públicament que, abans de considerar-se intèrpret de folk song

es considera militant pacifista, integracionista i "no-violenta".

Els seus orígens es remunten a Staten, una petita illa prop de New York, on va nèixer a l'any 1942.

Diu: "No dir res en contra de les accions que us indignen, equival a prendre posició a favor d'aquestes accions".

I encara: "Crec que hom de prendre la iniciativa d'acabar la guerra del Vietnam, ja que, segons el meu parer, som nosaltres -els americans- els agressors".

Qui de voltres, lectors, tengui interès en escoltar la dolça veu de Na Joan Baez i al mateix temps comprovar el seu estil pot anar al club, a on hi ha un disc d'aquesta extraordinària cantant.

I aquí exposam la lletra de una cançó:

TOTS JUNTS VENCEREM

de la qual ha fet una excelent versió.

Tots junts vencerem

Tots junts vencerem demà.

Oh! Dins del meu cor crec fermament que tots vencerem demà.

Lliures hem de ser. (avui)

No tenim cap por.

Tot el món unit.

Blanc i negres junts.

Hom de viure en pau. (tots junts)

Dou ons acompanya.

Donem-nos les mans (bon fort).

Tots junts vencerem. (avui)

La història d'aquesta cançó és un bon exemple del constant intercanvi entre músics blancs i negres en la creació de música americana, ja que aquesta cançó fou ideada per dos negres, membres del sindicat, aquests l'ensenyaren a Zilphia Horton, aquesta cantant la perfeccionà i Joan Baez la estesa per tot el món.

ELS ROSSINYOLS

SESION DE

cine educativo

El dia 13 de febrero, en la sala comedor del Colegio Nacional Comarcal, el presidente del Club Card nos obsequió con varias de las películas de su vasto repertorio filmadas en sus frecuentes viajes turísticos. Una de EE.UU. y Canadá. Otra de su reciente gira por el Japón, Hong Kong etc.

Los alumnos eran de los cuatro niveles superiores y contemplaron la sucesión de imágenes "sensapalletjar".!Que emocionante y educativo para los niños poder contemplar la Casa Blanca, la tumba de los Kennedy, el rascacielos más alto del mundo, las cataratas del Niágara! (lo que más me gustó escribía un chaval en su redacción)

Sobrevolaron el Polo Norte, con sus grandes extensiones blancas, silenciosas, casi sin vida, para llegar al Japón, el archipiélago de las 4.000 islas, Tokio, Kioto antigua capital. Importantes monumentos, como el Buda de Kamacura, sus extensos arrozales...Hong Kong con su ciudad flotante. Cien mil habitantes viven en barcas. Tailandia, tan característica, con su gran miseria junto a la mayor riqueza. En fin, la lista de maravillas sería interminable.

A medida que se proyectaba la película, el Sr. Genovart iba dando interesantes explicaciones, sobre las distintas imágenes, lo que constituyó una extensa lección de Geografía, entrada por los ojos, (las que quedan) que los educandos no olvidarán.

Sólo hace falta constar el agradecimiento, de maestros y alumnos, a nuestro buen amigo, por su desinteresada labor.

- B. Ferrer Pocoví-

el sou... (18.020)

Crec que tots els lectorssabràn ja la noticia ja que va sortir amb lletres prou grosses a primera plana dels diaris, de que el sou dels mestres serà de 18.020 ptas

Part dels lectors -els que llegexen la lletra petita- sabràn també que aquest augment de sou vingué degut a que els mestres de tota la nació feren "paro tècnic".

Inclús hi deu haver qualque lector que deu saber que a la nostra escola, un dia, feren el "recreo un poc més llarg" de la conta.

Intentarem aclarir el perquè? d'aquest petit i quasi desconegut "lio".

Amb poques paraules. Els mestres cobraven 8.700 ptas. brutes (hi ha un 20% de descompte), degut a lo baix del sou les hi prometeren 10.080 ptas. i després, per falta de fons, no les hi donaren lo promés, emperò les concediren un "complement" i com podcu suposar no es tegueren massa conformes.

Es va augmentar el "complement" de sou a tots els funcionaris del estat, emperò no amb relació en el coeficient ni molt menys, no, i els mestres es quedaren amb la part petita. Aixó, aquest "agravi comparatiu" va esser lo que va fer vessar el tessó de la paciència dels mestres.

G.P.

QUIQUE

mito y tabú

Hay algo en nosotros que siente predilección por los mitos y tabús, los conceptos sobre nosotros mismos que tienen poco que ver con la realidad y con todo lo que nos es negado.

Uno de los mitos más difundidos proclama que el sexo es la fuerza impulsadora de todo el comportamiento humano. En resumen, según el mito el sexo lo es todo. Pero ¿Quién sabe que hay de real y de mito en ello?

Este mito nos hace creer que no se emprende acción alguna, ni se cruzan miradas, ni siquiera salta la chispa creativa, si no hay un motivo sexual de uno u otro tipo. Por ello toda persona que no sea sensual, está, de algún modo, precariamente desconectada de los impulsos actuales de cultura. Ser maduro, se nos dice, significa mantenerse activo sexualmente en cualquier estado de ánimo y en cualquier momento. Sin embargo, esta idea es tan distinta de lo que realmente

mayoría de los humanos, que resulta ridícula. Pero todos pasamos por este lapso de tiempo en que adomos y tememos al Por ejemplo: Si se ran unos cursillos que se oíría, se escribimos sobre discutir con nosotros. Los que no quieren Nunca me han dicho hicieran, prefieren otras personas. Y cosas como estas: pensando con el se

Durante la a conocer nuestra portante de esta tra personalidad-gra encauzar el sexo debidamente, ni aterra ni se está enfermo por pensar en él, pero por desgracia, muchas personas no lo consiguen, y al practicarlo con demasiada, destruyen tanto su amor romántico como el

sano erotismo.

El mito de que el sexo lo es todo tiene otro efecto: Promueve el acto sexual como medio para tratar problemas no sexuales. Por ejemplo, es frecuente que la persona solitaria y que no es amada, haga uso de lo sexual para alcanzar la cordialidad y la aceptación, que sólo pueden darse en una relación mucho más completa. Estas personas desean que el sexo les haga sentir que, efectivamente, alguien está allí con ellas.

Pero el peligro real de la creencia de que el sexo lo es todo, consiste en que puede paralizar nuestro desarrollo personal. En una sociedad de personas que están tratando de iniciarse en el arte de comportamiento seductor, abundan los problemas sexuales. Y el mito causa este temor y lo refuerza. Al mismo tiempo, como da mucha importancia a objetivos sexuales superficiales y afirma que la sensualidad y la sexualidad son una misma cosa, nos hace difícil comprender nuestra personalidad individual.

Cuando no podemos afirmar con seguridad quienes somos o qué somos, se reduce nuestra capacidad para entablar relaciones amorosas con otra persona de diferente sexo. Si no podemos compartir

los dos nuestra intimidad, si no llegamos juntos al clímax, caeremos fatalmente en una auto-absorción más profunda. ¿Es difícil esto? No. Basta, que por regla general, el hombre ponga algo de racional en este acto animal.

Me atterra la libido, siempre estoy enfermo? En la adolescencia luchamos para llegar a nuestra identidad personal. Una parte importante del proceso, consiste en integrar nuestros sentimientos sexuales. Si se logra esto, no se está enfermo por pensar en él, pero por desgracia, muchas personas no lo consiguen, y al practicarlo con demasiada, destruyen tanto su amor romántico como el

Frédéric Chopin nació en Polonia en 1810 y murió en 1849. Hijo de un francés y de una polaca, cuando hubo aprendido todo lo que podían enseñarle en su patria marchó a París en el año de la revolución de Julio. En París encontró, al igual que Heine su patria de elección. Era un centro de atracción musical al que afluían todos cuantos tenían altas inspiraciones: Franz Liszt, Richard Wagner, ...

Chopin aportó de su patria el apasionamiento eslavo, la originalidad y el espíritu revolucionario de su pueblo; en París consiguió la perfección de forma y la flexibilidad. En muy poco tiempo se convirtió en uno de los más solicitados de los salones parisienses. Cuando se sentaba al piano y comenzaban a sonar sus poemas musicales, un auditorio, generalmente femenino, le rodeaba con entusiasmo.

Pero detrás de estas notas aparentemente superfluas se ocultaba un dolor profundo por su pueblo, amenaza de siempre por la política, al que no volvería a ver, pero que sin embargo no olvidaría.

Chopin llevó la existencia de un auténtico romántico. En París encontró, en George Sand, una mujer inteligente y dotada de espíritu creador. Como muchas mujeres de aquel tiempo se sintió impulsada a descubrir su vida íntima en una novela. La frialdad de su ingenio tenía tipo varonil al contrario de Chopin.

siempre enfermizo y acatarrado que reunía sus últimas fuerzas para escribir sus producciones pianísticas. Marcharon juntos a Mallorca para intentar recuperarse del mal estado de su salud y vivieron en la Cartuja de Valldemossa.

La comunidad de estos dos seres estaba determinada por amor y odio al mismo tiempo. Separáronse, finalmente y el tuberculoso expiró en brazos de otra mujer.

Admiramos el arte pianístico de Chopin, sobre todo por la originalidad de sus creaciones. En general produjo obras breves; pero cada uno de sus estudios, baladas, valeses, preludios, mazurcas, nocturnos y polonesas tiene un semblante peculiar.

El virtuosismo une todas sus composiciones. Desarrolló una brillantez y unos fuegos de artificio sonoros que daban acordes plenamente asequibles como no se encontraban en Schubert ni en Beethoven.

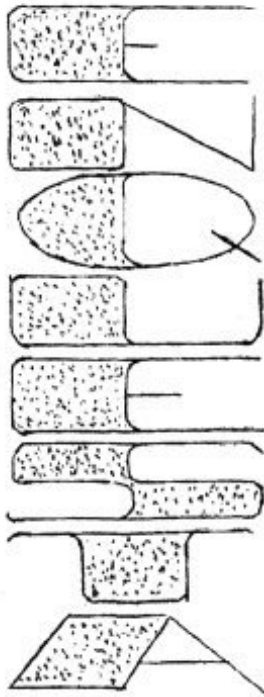
Es autor de dos conciertos para piano y orquesta, tres sonatas para

piano, cuatro scherzos, 25 preludios, 27 estudios, 19 nocturnos, 14 valeses, 10 polonesas, 55 mazurcas, cuatro baladas, una sonata para violoncelo y piano, varias canciones, etc. Con diversas páginas de Chopin se ha formado el ballet Las Sílfiles. Chopin es, sin duda, el más sensible, original y romántico de los virtuosos del piano de la Historia.

José Cortés Servera

F. CHOPIN

més abarca a una xexantena de joves i al .lotes, però ens pareix que la majoria dels caràcters i grups de dins Sant Llorenç hi estàn representats.

Es parla molt dels mites i dels ídols, i noltres ens hem demanat: Quins són els de la joventut de Sant Llorenç? EN A QUI ADMIREN?

Sabou qui han destacat els joves? I dò N'Àngel Nieto, seguit pel "Che" i En Lutter King.

Les al.lotes tenen, cada una, el seu gust particular.

Surten molts de noms a la llista, predominant els deportistes i els polítics: Eugene Mc Carthy, Jesucrist, Franco, John Kennedy, Kissinger, Truman Capote, Lenin, Mark Spitz, Leonardo de Vinci, els pares, Guillem Pont, Toni "Xeret", els homes que triunfen... I un 8% ens diu: "No admir a ningú".

També d'això es parla molt: "Els joves gasten una burrada", "No guanyan pel seu mal gast", "No estimen els doblers" i etc. etc.

Per tant, noltres li demanam: QUE GASTES PER SEMANA?

Les respostes van oscilant de les 100 ptas. fins arribar a les 1.200. Gas

Avui tenim un protagonista interessant: El jove.

Es molt lo que s'ha xerrat i escrit damunt els joves de tots els temps, però noltres no intentam això, sino que volem sien ells mateixos els que ens diguin el seu pensament, les seves idees, el seu concepte del que les entevolta.

Pot esser no ho haguem conseguit de manera rotunda, ja que no

tant la gran majoria 200, seguit per 500 i 300 ptas.

També hi ha respostes clares com: "Lo necessari" o "El 50% de lo que guany".

S'han defensat bé els nostres joves?

Sa felicitat. Paraula molt ambigua i plena de possibilitats. ES FELIÇ EL JOVE SANT LLORENÇ?

El 53% "Sí", hasta n'hi ha "Molt feliç". Un 40% ho és "A mitges", "Segons quan"... El reste "No". Rotunt.

La pregunta tenia una petita coa: QUE ET FALTA? QUE ET SOBRA? QUE ET PREOCUPA? QUE ET FA FASTIC?

Llevat dels doblers, de la comprensió i dels que no els falta res -que és un gran grup- no hi ha unanimitat en cap resposta. Les falta: Confiança, conèixer me a fons, seguretat, llibertat, intel·ligència, anys, amor (en general), amor (En particular), coses materials, amb el club res, estabilitat social...

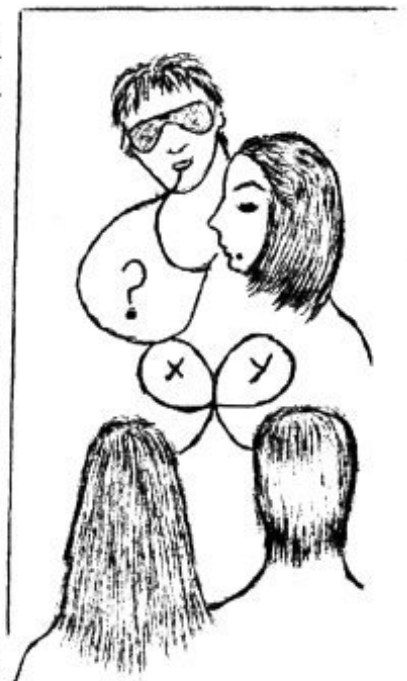
Les sobra egoisme, perdaleria, empaïment, nirvis, "mili", orgull, paciència, anys, angustia vital, foïna, idealisme, temps... I a la gran majoria, res.

El futur, lo que més les preocupa. Segueix: la guerra, la contaminació atmosfèrica, les malalties, l'incomprensió, la situació d'Espanya dins un futur pròxim./...

Fàstic: "L'hi pocresia i la falsetat". També: La desconfiança, les malalties, que la persona no sigui "ella", el voler esser, la rutina, que ploqui els diumenges...

Ja ens veim dins un Sant Llorenç pler d'amor, sinceritat i comprensió...

Els joves sempre han estat jutjats pels majors -i moltes vegades

-Continuació

sense coneixement de causa-, però.... Quins seràn els juicis que surtin quan sien ells amb ells els que es jutgin? QUE OPINA EL JOVE DE L'AL.LOTA? I ELLA D'ELL?

Amb una cosa estàn d'acort: Ni un ni l'altre es tenen en bon concepte.

El jove les veu: "Poques d'acerta - des", "Orgulloses", "Estan cohibides, no arriben a esser ELLES", "No cooperen lo necessari dins la societat", "Aburguesades a l'antiga", "Somien amb el príncep blau"... Lo que més s'acosta a la amabilitat és: "Són necessaris" i "Decidides".

Ella el troba: "Cregut" (davant tot) "Egoistes", "Més o menys com les al.lotes", "No són sincers", "Morts", "Simpàtics", "Decidits"...

Sia que el pas del temps sempre ha preocupat a la "gent", creim interessant fer aquesta pregunta: EN A QUINA EDAT CONSIDERES VELLA LA PERSONA?

El 38% està d'acort: "M'hi ha que quan neixen són velles, altres que moren essent joves", "Quan pert l'il.lusió", "Quan es sent vell d'esperit"...

"Als 60 anys" el 30%, i el reste oculta dels 35 als 90 anys.

Ai l'amor, l'amor... QUE ES L'AMOR? "Donar", "Lo més meravellós", "No e

xisteix", "Una peste benigna", "Una realitat", "La felicitat", "Lo més guapo", "Una experiència interessant", "No ho he sabut mai", "No es pot descriure", "Una il.lusió que tothom cerca", "Atracció". ...

Ja el tenim definit (?), però... ES UN GOIX PER UN TEMPS O UNA ENTREGA PER TOTA LA VIDA?

"Per tota la vida" ens diu el 66%, "Temporal" el 18%. Hi ha respostes com: "Dependeix de les circumstàncies", "Un caramull de goixos tota la vida"... I altres que no opinen.

Seguim:

EDAT PER CASARSE.

Ens diuen: L'al.lota a partir dels 18 anys fins als 30, i ell dels 20 fins a un màxim de 35. Dins aquests límits, joves i al.lotes coincideixen en considerar dels 23 als 27 anys com a edat ideal.

Altres: "L'edat no influïx", "Quan hi ha maduresa de sentiments", "Dependeix del caràcter"...

Idè ja ho sabeu: Quan en tengueu ganes (I pis).

Tema d'actualitat. Ara que es xerra tant de l'emancipació de la dona, sentim curiositat per saber lo que pensen de la feina de la dona casada.

A ell li demanem: T'AGRADARIA QUE LA TEVA DONA TREBALLAS?

El 37% ens contesta "Sí", el 29% "No", i el 34% "Només si és necessari", "No ho sé", "Un parell d'hores"...

I a ella: T'AGRADARIA TREBALLAR?

"Sí" un 57%, "No" un 28%, i "Si és necessari", "Si m'ajuda a ses feines"... un 16%.

Meiam, repasseu les respostes, perquè... No ens ha sortit aquí més avançada la dona que l'home? ...?

Quines qualitats es demanen un a l'altre? QUINES HAN D'ESSER LES DE LA FUTURA ESPOSA?

A les respostes no hi ha hagut grans coincidències, cada un té formada la se

Segueix..

-Continuació

va idea: "Comprensió", "Que sia persona", "Realista", "Alegre", "Que sabi el lloc que ocupa dins el matrimoni", "Simpatia", "Intel·ligent", "Sincera", "Treballadora, que els vespres no estigui cansada", "Mojena, d'ulls cels", "Sencillesa, cultura i bellesa"...

I LES DEL FUTUR ESPDS?

"Sinceritat", "Comprensió" i "Inteligència". Quasi per unanimitat. Llavors hi ha: "Treballador", "Fidelitat", "Sense vicis"...

Esperem que cadescú trobi lo que cerca i formin una colla feliç, però...

Com volen formar la seva família? Desitgen molts de fills o pocs? QUANTS VOL DRIEN TENIR-NE?

Quasi tots en volen de 3 a 4, és la resposta que més es sent. Alguns volen parella, i altres ens diuen: "Tots es que pugui", "Molts", "11 nins"...

Després d'això només ens queda pensar quin sermó faràn llavors el dia de Cap D'Any.

Incomprensió entre les dues generacions, aquest sí que és un tema ja molt gastat, però no per això el podem passar per alt, sinó que hem d'intentar aclarir lo que hi ha de cert.

Li demanam: T'ENTENS AMB ELS TEUS PARES?

El 56% ens ha contestat que sí, el 8% no respon, i el 34% ens diu: "Meyns que lo normal", "Hi ha diferències", "No pensam igual", "No hi ha diàleg".....

Sense comentaris.

Problemes, problemes i problemes. La joventut té fama de tenir-ne molts, no! tres només li demanarem: QUINS SON ELS PROBLEMES SOCIALS QUE MES ET PREOCUPAN?

Guerra i fam, són els dos problemes indiscutibles. Llavors hi ha moltes d'o-

pinions personals com: Contaminació atmosfèrica, vagaria, egoisme, diferència de classes, conformisme, falta de protecció en el pobre, salut pública, terrorisme, la sucesió d'En Franco, augment del nivell de delinqüència, l'hipocresia dels governants...

Una petita minoria ens diu "Ni un" o "No ho sé", i un 11% no contesta.

I ara, volem satisfer una petita curiositat: QUE ES LO QUE MES ADMIRA DE LA GENT?

A davant tot: Sinceritat. (Deu esser perquè n'hi ha tan poca?). Segueix: Intel·ligència, generositat, entrega, realisme, comprensió, bondat, res, confiança, les ganes de viure, l'amor...

I... LO QUE MES DESPRECIA?

Hipocresia, sens dubte és lo primer, seguit de: Enveja, egoisme, falta d'amor, conformisme, l'estúpida, els que volen esser molt sense esser res, els escandalosament rics, l'odi...

D'aquí ens anam a un altre part: HAS LLETGIT ELS EVANGELIS?

El 44% contesta "Sí", el 52% "No", i altres: "A troços", "Una tercera part"

"A l'escola"...

Ens pareix que les respostes xorren por elles totes soles, però encara volem saber més... QUINES CUALITATS DEMANES AL SACERDOT?

"Entrega als altres". Per majoria absoluta. Alguns demanen: "Sinceritat", "Inteligència", "Que sia home", "Comprensió".....

A primera vista ens pareix senzill lo que demane, però... És bo de trobar?

"En tots els temps la joventut és i-

Segueix...

-Continuació:

gual, té el mateix pensar, el mateix idealisme, les mateixes ambicions..., just canvia lo exterior" o "Els joves d'ara no són com primer". Opinions tan diferents són cosa corrent, quina té raó no ho sabem -o no ho volem dir (Som imparcials)- no extranyeu per tant la nostra pregunta: QUINES SON LES TEVES ASPIRACIONS?

Arribar amunt, arribar amunt i arribar amunt. Quasi per unanimitat. També: "Esser útil", "Esser Persona", "Casarme", "Viure feliç", "No en tenc", "VIURE", "Esser un bon metge"...

I el seu ideal de vida, QUIN ES?

L'amor, pau, vida burgesa, no tenir problemes, llibertat, modista d'alta costura, tenir bons amics, no ho sé, millorar-me, esser útil, esser feliç...

S'assemblen els nostres joves als de les altres èpoques?

Conseqüent les seves ambicions li anomenem una llista: "Fama, doblers, poder, treball, amor, pau, seguretat....." PER QUIN ORDRE.

Un o dos colliquen els doblers a davant, però es pot dir que l'ordre general és aqueix: Pau (Davant tot), seguit d'amor i treball, després ve seguretat, doblers, i en darrer lloc fama i poder.

Després d'aquestes respostes la pregunta que anam a fer aparenta absurda: CREUS QUE AMB LA VIOLENCIA ES POREN ARREGLAR LES COSES?

Les al.lotes és un "No" rotunt, llocvat d'un "Segons quan". Ara els joves ja és un altre cosa, només el 49% ens ha dit "No", el reste: "A vegades és un mal necessari", "Segons quan, sí", "Quan és absoluta, sí"...

Desmont una pregunta a l'altre? No, noltros creim que es complementen.

Tenim ja moltes coses d'ell -del jo ve-, per acabar li ferem una pregunta, senzilla: QUINES SON LES DIVERSSIONS PREFERIDES?

Deports, molts de deports. Segueix: música, cine, ball, lectura, estar amb els amics, la fotografia, viatjar, con- tar les estrelles...

Esteim ja orientats, però ara volem especificar un poc dins el camp de:

La lectura. L'espanyol té fama de no lletgir, deu esser vera? QUE ES LO QUE LLETGEIX EL NOSTRE JOVE?

Ens ha dit: Llibres clàssics, novel- les, tot lo que puc i arrib, poemes, te- leprograma, biografies, política, revis- tes deportives, ciencia ficció, Mundo jo ven, la Biblia, llibres instructius, no- vel.lles literàries, periòdics, literatu- ra, T.B.O.,...

Si lletgeix molt no ho sabem, però moltes coses...

El cine. QUIN CINE LI AGRADA?

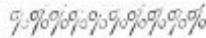
Social, d'acció, històric, còmic, mu- sical, dramàtic, realista, de misteri, ro- mantic, de terror...

Que vos pareix si posavom: TOT?.

Tornam recalcar, una vegada més, que aqueixa encuesta no s'ha realitzat de ma- nera particular a cada persona, sinó que es anava font a grups de 4 a 6 joves. No és per tant, l'intenció d'aqueixa encues- ta el haver realitzat un estudi damunt el jove. No. Es conforma en donar una peti- ta imatge seva. I pot esser tan sols ai- xò no haguom conseguit...

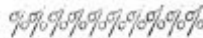
Estimem el nostre poble.

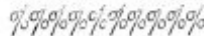
Perquè San Lorenzo de Descardazar i no Sant Llorenç des Cardessar?.

Perquè carrer Virgen Trobada i no carrer Verge Trobada?.

Ho deim en mallorquí perquè resulta bastant ridícul dir: San Lorenzo del "Cardigal" o carrer Virgen "Encontrada". Totes aquestes "aberracions" lingüístiques, avui, ja es poden arreglar. No trobau, vosaltres amables lectors, que ja es hora de fer qualque cosa.

Paraules d'una alta personalitat cultural mallorquina: "Flor de Card té unes quantes petites falles, però crec que derrera es Casallet de Bunyola és la millor revista local de Mallorca.

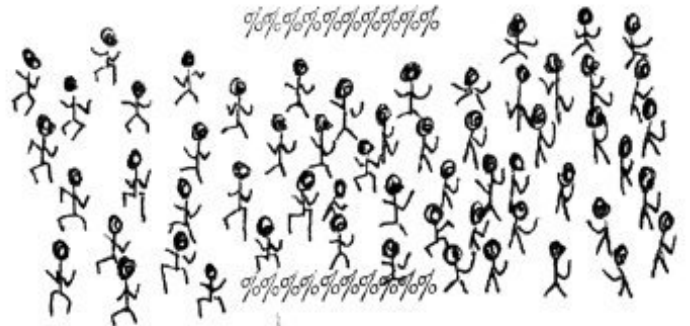

El poble comenta el Festival Escolar.

Quan un poble comenta, xerra bé o malament. En aquest cas xerra bé de l'actuació dels al.lots i malament de

En temps dels romans hi havia un refrà que deia: "Vox populi, vox Dei".

Volien proposar a l'Ajuntament que fes fill il.lustre del poble a Mn. Salvador Galmés i amb gran goig varem comprovar que ja ho era des de l'any 51 juntament amb Don Gabriel Carrió.

Molt interessant es l'entrevista d'aquest mes.

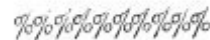
El nostre "teniente-alcalde" de cultura ens diu que això es cosa de mestres i que el Club Card se en desfà bastant bé.

Nosaltres creïm que el magisteri depen del Ministeri d'Educació i Ciència i que l'ajuntament té l'obligació de "conservar" l'edifici escolar.

Lo de que cap boll veim clar és que perquè el Club desenvolli una activitat cultural l'Ajuntament s'hagui de rentar les mans davant tot lo relacionat amb sa cultura.

Tal vegada la pregunta fou mal entesa.

De totes maneres a l'homenatge a Mn. Galmés hi haurà lloc per tots.

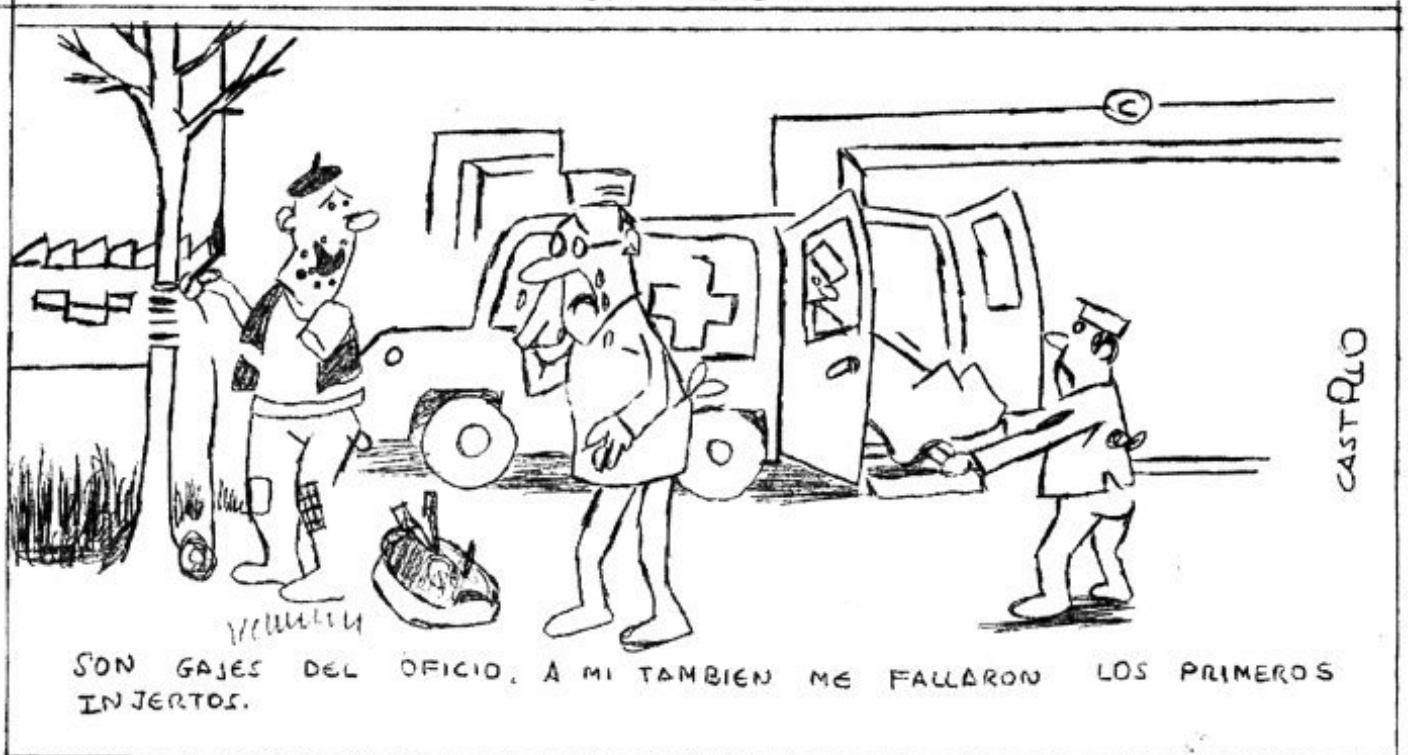
Segons notícies, un dia, ja no molt llunyà, vindrà a Sant Llorenç prop de tres mil al.lots de per tota Mallorca. Una bona ocasió perquè el nostre poble s'ades tapi un poc amb tots els aspectes.

Esperem que així sia.

CASTILLO

Si hay quien nace con un pan debajo del brazo, José Luis Castillo lo hizo con un lapiz. Sus padres creían que era el termómetro, pero cuando empezaron a verle multiplicar caricaturas, chistes e historietas, le dejaron por imposible. Entre otros premios importantes, tiene el de la Caja de Ahorros y Monte de Piedad, en la Tercera Olimpiada del Humor, por un precioso cuadro al engrudo titulado "Trasplantes e injertos" que dedicó al doctor Barnart, por si un día lo necesita, que ojalá no.

INDEX		COL·LABORAN	
Títol	Pàgina		
Primer aniversari	1	Bel ALEMANY	
Entrada: Flor de Card	2	Miquel BRUNET	
Retales Històrics	3	Josep CORTES	
Natura	4	Bartomeu DOMENGE	
Alcohol y alcoholismo	5	Bàrbara FERRER	
Sant Llorenç...El Turismo ...	6	Antoni GALMES	
Entrevista	7	Joan GENOVART	
Viaje al Extremo Oriente	8	Jerònia MESQUIDA	
El cine comic	9	Guillem NADAL R.	
Activitats	10 i 11	Guillem NADAL S.	
Excursió al Puig Alpara	12	Guillem PONT	
Musica: Joan Baez	13	Antoni QUETGLAS	
L'escola	14	Joan ROIG	
Col.laboració: Mito y tabú ...	15	Martí ROSSELLO, Pbro.	
Un music: Chopin	16	Miquel ROSSELLO	
Enquesta	de 17 a 20	Joana SANTANDREU	
Punxades	21	Ignaci UMBERT	
Humor: Castillo	22	Jordi DOMENGE X.	
Acabatall	23		

AJUDA ECONOMICA

NOTA

Els articles apareguts en aquesta revista única i exclusivament expressen l'opinió dels seus autors.

CREACIONS FORNES.- Cala Millor
 AMETLES GERMANS GELABERT.- Sant Llorenç
 Viatjes ULTRAMAR EXPRESS S.A.- Cala Millor
 Auto-escola GILI .- Artà
 Gartge BARTOMEU LLINAS.- Sant Llorenç
 Vins OLIVER - BAR OLIMPIC.- Sant Llorenç
 Seguros LA EQUITATIVA .- Sant Llorenç
 Sastreria GUILLEM JAUME .- Sant Llorenç

"FLOR DE CARD". BOLLETI-REVISTA DEL CLUB CARD DE SANT LLORENÇ DES CARDESSAR. DOMICILIAT A LA SEGONA PLANTA DEL AJUNTAMENT.

"FLOR DE CARD". UNA REVISTA OBERTA A TOTS I AMB FAM DE COL·LABORADORS. ESPERAM LA TEVA AJUDA.

"FLOR DE CARD". ANY II. NOMBRE 13. FEBRER DEL 73.

TAMBE ACEPTARIEM GUSTOSOS LA AJUDA ECONOMIQUE DE UNES QUANTES CASES COMERCIALS. AIXO ES AJUDAR A LA CULTURA.